

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 25/2026-8

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára (sudca spravodajca) a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného JUDr. Vierou Strakovou, advokátkou, Námestie legionárov 5, Prešov, proti uzneseniu Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Ssk/51/2025 z 30. júla 2025 takto

rozhodol:

Ústavnú sťažnosť **odmieta**.

Odôvodnenie:

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom najvyššieho správneho súdu uvedeným v záhlaví tohto uznesenia. Navrhuje, aby ústavný súd namietaný rozsudok zrušil, vec vrátil na ďalšie konanie a žiada priznať náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa správnou žalobou domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Sociálnej poisťovne, ústredia (ďalej len „žalovaná“) o zamietnutí odvolania sťažovateľa proti prvostupňovému rozhodnutiu pobočky žalovanej, ktorým bolo sťažovateľovi ako zamestnávateľovi predpísané penále 75,28 eur.

3. Sťažovateľ podal proti tomuto rozhodnutiu správnu žalobu, ktorú Správny súd v Košiciach rozsudkom č. k. 13Sas/5/2024-131 zo 6. novembra 2024 zamietol. Uviedol, že v prípade neuvedenia variabilného a špecifického symbolu pri platbe Sociálna poisťovňa považuje takúto úhradu za neidentifikovateľnú platbu poisťného a príspevkov. V prípade neuvedenia špecifického symbolu o priradení platby na konkrétne obdobie rozhoduje Sociálna poisťovňa, ktorá platby priradzuje prednostne na úhradu poisťného a príspevkov za jednotlivé mesiace podľa dátumov splatnosti poisťného a príspevkov. Čo sa týka aplikácie § 293ap a § 293bl zákona č. 461/2003 Z. z.

o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 461/2003 Z. z.“) vo veci odpustenia penále, správny súd poukázal, že základnou podmienkou na odpustenie povinnosti zaplatiť penále je uhradenie všetkých dlžných súm poistného a príspevkov za obdobie pred 1. januára 2007, resp. za obdobie pred 1. januárom 2010, najneskôr do 31. januára 2008, resp. do 30. apríla 2010. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetom prvostupňového rozhodnutia z 30. mája 2017 je predpis penále za obdobie január 2009 až júl 2012, do úvahy by prichádzalo odpustenie penále len podľa § 293bl ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z., avšak žalobca poistné a príspevky za obdobie január 2009 až december 2009 nielenže neuhradil do 30. apríla 2010, ale neuhradil ich ani do dňa vydania rozhodnutia (30. mája 2017). V závere správny súd konštatoval, že žalovaná vo veci do predpísania penále žalobcovi postupovala v súlade so zákonom č. 461/2003 Z. z., pričom konala len v jeho medziach, neprekročila právomoci dané jej zákonom.

4. Proti rozsudku správneho súdu sťažovateľ podal kasačnú sťažnosť, ktorú najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom zamietol. Stotožnil sa so záverom správneho súdu a konštatoval, že v sťažovateľovej veci nie je možné aplikovať § 293ap a § 293bl zákona č. 461/2003 Z. z., pretože zo strany sťažovateľa nedošlo k naplneniu zákonných podmienok na odpustenie penále. Jednou z podmienok je úhrada dlžného poistného a príspevkov v stanovenom termíne. V súvislosti s možným odpustením penále najvyšší správny súd opätovne dal do pozornosti § 293fz zákona č. 461/2003 Z. z., v zmysle ktorého žalovaná odpustí povinnosť zaplatiť predpísané penále, ktoré sa viaže na dlžné poistné a dlžné príspevky na starobné dôchodkové sporenie za celé obdobie pred 1. júlom 2022, splatné do 31. januára 2023, ak toto dlžné poistné a príspevky boli v plnom rozsahu zaplatené do 31. augusta 2023.

II.

Argumentácia sťažovateľa

5. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti opakuje námietky, ktoré predostrel už v administratívnom konaní, ako aj v správnom súdnom konaní. Je presvedčený, že najvyšší správny súd nesprávne právne posúdil jeho situáciu, čím došlo k porušeniu označených základných práv. Správny súd ani najvyšší správny súd sa vôbec nezaoberali jeho argumentmi, najmä tým, že žalovaná si nezákonne účtovala penále voči sťažovateľovi a neuznala generálny pardon zakotvený novelou § 293bl zákona o sociálnom poistení napriek tomu, že mala dostatok finančných prostriedkov na účte, ktoré sama potvrdila. Uvádza, že súd porušil úmyselne jeho práva, hlavne právo na rovnocenné postavenie účastníkov konania, čo aj sám uznal, keď ho oslobodil od súdnych poplatkov.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd v prvom rade pripomína, že integrálnou súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia

všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (III. ÚS 209/04).

7. Vo vzťahu k napadnutému rozsudku najvyššieho správneho súdu treba poukázať na povahu a špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy, teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených v návrhu rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Treba preto vziať do úvahy, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutých rozhodnutí a postupu orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy [III. ÚS 502/2015 (ZNaU 69/2015), III. ÚS 277/2022, I. ÚS 203/2023].

8. Uvedené východiská bol povinný dodržiavať v konaní a pri rozhodovaní o namietanej veci aj najvyšší správny súd. Preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posúdiť, či ich rešpektoval v miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

9. S prihliadnutím na obsah ústavnej sťažnosti ústavný súd v prvom rade konštatuje, že sťažovateľ v nej uvádza v zásade totožné námietky, ktoré uplatnil už v administratívnom konaní a následne v konaní pred správnymi súdmi. V tejto súvislosti pripomína, že nie je ďalšou opravnou inštanciou v sústave správneho súdnictva a jeho zásah je žiaduci len v prípade, ak výklad a aplikácia podústavného práva týmito súdmi sú zjavne excesívne a svojou intenzitou a následkami predstavujú zásah do označeného základného práva, resp. sú v extrémnom nesúlade so všeobecnou požiadavkou spravodlivosti (obdobne IV. ÚS 150/2021, IV. ÚS 233/2020).

10. Po preskúmaní napadnutého rozsudku a tam uvedených dôvodov zamietnutia kasačnej sťažnosti sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že z neho vyplývajú konkrétne skutkové a logické právne závery, ktoré ústavný súd nie je oprávnený a ani povinný nahrádzať. Podľa názoru ústavného súdu nevykazuje napadnutý rozsudok prvky arbitrárnosti, je zrozumiteľný a akceptovateľne odôvodnený. V zmysle svojej judikatúry ústavný súd považuje za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchyľne od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06), čo však nie je tento prípad.

11. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho správneho súdu nestotožňuje, sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania.

12. Pre posúdenie zachovania základného práva na súdnu ochranu je relevantné, že pri rozhodovaní o kasačnej sťažnosti sa kasačný súd zrozumiteľne a ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s argumentáciou sťažovateľa a objasnil závery, ktoré ho viedli k jej zamietnutiu. Argumentáciu najvyššieho správneho súdu (pozri bod 4 tohto rozhodnutia) ústavný súd považuje za dostatočnú a zrozumiteľnú, založenú na právnych záveroch, ktoré majú oporu v zákone, resp. nepopierajú podstatu, zmysel a účel aplikovaných ustanovení relevantných právnych predpisov pri

rozhodovaní o kasačnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ napadol rozhodnutie správneho súdu o jeho žalobe proti rozhodnutiu žalovanej.

13. Ústavný súd po preskúmaní odôvodnenia napadnutého kasačného rozsudku najvyššieho správneho súdu ako celku dospel k presvedčeniu, že mu nemožno pripísať charakter excesu, ktorý by v sebe zahŕňal črty svojvôle, a je ho preto potrebné považovať za výraz autonómneho súdneho rozhodovania, do ktorého ústavný súd v tomto prípade nemá dôvod zasahovať.

14. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol ústavnú sťažnosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

15. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. januára 2026

Peter Molnár
predseda senátu